

[Merete Bjørn Hanssen.]  
 kunstmuseerne og de kulturhistoriske museer, i hvert fald begyndende, nogle af de ønsker, der har været så stærkt fremme om at sætte eksisterende kulturinstitutioner i stand til at løse nogle af de opgaver, der tidligere var tiltænkt de såkaldte kulturcentre. Denne udbygning i retning af en kulturformidlende virksomhed kan mit parti give principiel tilslutning til.

Jeg skal ikke gøre indvendinger imod, at der på baggrund af de særlige forhold omkring Willumsen-museets oprettelse fastholdes en særskilt lovgivning omkring dette kunstmuseum, men i betragtning af, at der ved fremsættelsen af de to andre museumslovforslag rigtigt peges på de ændringer, der fremtidig kan ske i byrdefordelingen mellem stat og kommune som følge af kommunalreformens gennemførelse, er det nok rimeligt at mene, at også dette museums tilskudsmæssige stilling må inddrages i de nyovervejelser, som kommunalreformen måske vil give anledning til. Mit parti kan tilslutte sig, at den hidtidige lighed mellem staten og Frederikssund kommune af driftsunderskuddet bevares med den forhøjelse af maksimumsbeløbet til 50.000 kr. for statens vedkommende, som der er tale om i lovforslaget.

Jeg skal ikke yderligere gå ind på problemstillingen efter kommunalreformens gennemførelse, men mener, at det måske vil være hensigtsmæssigt, at de to lovforslags revisionsparagraffer ændres således, at revisionerne skal ske senest i folketingsåret 1972-73. Det er tilfredsstillende, at lovforslaget om de kulturhistoriske lokalmuseer opretholder begrænsningen i antallet af landsdelsmuseer til 17, indtil netop disse forhold omkring kommunalreformen er mere afklarede.

Det tilskudsprincip, der nu ensartet gennemføres for kunstmuseer og kulturhistoriske lokalmuseer, rykker basisåret for tilskudsberegningen 5 år frem til 1967-68, ligesom der sker en ajourføring begrundet i omkostningsudviklingen af satsene. Vi kan fra mit partis side tilslutte os et tilskuds-

princip, der gør det muligt til enhver tid at forudberegne statens maksimale udgifter. Som dette princip er udformet i lovforslagene, er der åbnet mulighed for gennem særlig hjemmel på finansloven at sprænge tilskudsordningens lofter. Herigennem sikres, at helt markante lokale indsatser, der er sket efter basisåret, kan følges op med den statslige opmuntring og præmiering, som ministeren så stærkt gør sig til talsmand for. Af den kulturpolitiske redegørelse fremgår det klart, at der er sket en glædelig lokal og kommunal opblomstring i interessen for de lokalhistoriske museer, således at forholdet mellem kommunernes og statens tilskud før disse lovforslag var blevet omkring 2:1, og således at der gennem en 12-årig periode op til 1966-67 er sket mere end en firdobling af de kommunale tilskud. Det er interessant at bemærke sig, hvilken rolle en faglig ledelse, ofte i forening med en initiativrig bestyrelse, har for en positiv udvikling af museumsvirksomheden. Det skaber en rimelig baggrund for lovforslagets udbygning i retning af en kulturformidlende virksomhed, således som denne udbygning markeres gennem 3 af forslagens bestemmelser.

Jeg kan tilslutte mig understregningen i § 1, stk. 2, og i bemærkningerne hertil om, at anden kulturformidlende virksomhed, som lokalmuseerne nu i overensstemmelse med kulturcentertanken vil kunne påtage sig, både i art og i omfang skal være forenelig med museernes hovedvirksomhed. I den kulturpolitiske redegørelse har ministeriet jo bevæget sig ud i nogle tanker om et underholdningskrav til museerne, som måske er egnet til at blive misforstået. Det er derfor værd at understrege det videnskabelige og folkeoplysende formål, der sammen med opbevaring og indsamling af fortidsgenstande er lokalmuseernes hovedopgave. I stedet for at stille det underholdende op som en modsætning må formålet i det kulturformidlende arbejde være at virke for glæderne ved en interessebetonet beskæftigelse med disse ting, en beskæftigelse af måske lidt mere varig karakter end noget rent overfladisk